

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 756/04
08.02.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником суда Весном Даниловић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА и других, које све заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Административне комисије Владе Републике Србије, ради поништаја закључка туженог 14 број 350-3843/2005 од 23.6.2005. године, у правној ствари оглашавања ништавим урбанистичких дозвола, у нејавној седници већа одржаној дана 08.02.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком туженог органа одбачена је жалба тужилаца изјављена против решења Урбанистичког инспектора Министарства урбанизма и грађевина број 350-00660/2001-06 од 17.6.2003. године као изјављена од стране неовлашћених лица. Решењем Урбанистичког инспектора Министарства урбанизма и грађевина број 350-00660/2001-06 од 17.6.2003. године наложено је Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда да огласи ништавим урбанистичке дозволе по бројевима и датумима издавања ближе означеним у диспозитиву првостепеног решења, као и да стави ван снаге Урбанистичку сагласност IX-05 број 350.4-90/01 од 24.11.2001. године са напоменом да жалба не одлаже извршење решења.

Тужиоци су преко пуномоћника најпре поднели тужбу против туженог органа због недоношења решења по жалби тужилаца изјављеној на решење Републичког урбанистичког инспектора Министарства урбанизма и грађевина Републике Србије број 350-00660/2001-06 од 17.6.2003. године. Након подношења тужбе суду, тужени орган је донео оспорени закључак, којим је одбацио жалбу тужилаца изјављену на наведено решење, који је доставио тужиоцима.

Након доношења закључка, тужиоци су поднели тужбу овом суду, којом су оспорили законитост наведеног закључка због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка и неправилно утврђеног чињеничног стања. Истакли су да је побијани закључак донео стварно ненадлежни орган, јер прописи на које се у уводу побијаног закључка тужени позвао не даје истом овлашћења да одлучује о изјављеној жалби тужилаца у овој управној ствари. При том, како су навели, поступак у коме је донето првостепено решење, које су тужиоци побијали жалбом, покренут је и вођен поводом захтева тужилаца, па стога ова лица имају положај странке у овом поступку, без обзира на овлашћење надлежног инспекцијског органа да по праву службеног надзора проверава законитост првостепеног решења и да решава у том правцу. Како су навели, супротно становишту које заступа побијани закључак, поступање и одлуке инспекцијског органа када решава по праву службеног надзора применом члана 253. или члана 257. Закона о општем управном поступку нису изван и изнад правила поступка из члана 1., члана 113., 125. и члана 133. истог Закона. Са изнетих разлога, сматрајући да је оспореним закључком повређен закон на њихову штету, предложили су да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи.

У одговору на тужбу тужени је у свему остао при разлозима изнетим у оспореном закључку истичући при том да решењем Републичког урбанистичког инспектора Министарства урбанизма и грађевина Републике Србије број 350-00660/2001-06 од 17. јуна 2003. године није решавано о правима и интересима тужилаца, већ је наложено Секретаријату за урбанизам Градске управе града Београда да огласи ништавим урбанистичке дозволе издате тужиоцима, а које решење представља акт донетом у поступку вршења унутрашњег, односно инспекцијског надзора вишег органа државне управе над другим, нижим органом управе. Сматрајући да оспореним закључком није повређен закон на штету тужилаца, предложио је да суд тужбу одбије.

У поступку претходног испитивања тужбе Врховни суд Србије је нашао да тужбу треба одбацити.

Наиме, по оцени суда, правилно је одлучио тужени када је закључком одбацио жалбу тужилаца изјављену против решења урбанистичког инспектора Министарства урбанизма и грађевине бр. 350-00660/2001-06 од 17.06.2003. године. Међутим, по налажењу суда, жалба у конкретном случају није дозвољена не зато што тужиоци немају положај странке у конкретном случају, како то образлаже тужени, већ са разлога што ожалбена одлука није управни акт у смислу чл. 6. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96). Наиме, у питању је акт донет у поступку вршења унутрашњег, односно инспекцијског надзора вишег органа државне управе над другим, нижим органом управе, па

стога и нема карактер управног акта, нити је њиме решавано о правима или правним интересима жалилаца, односно тужилаца.

При том, тужени правилно закључује да орган који је издао спорне урбанистичке дозволе, када поступа по налогу урбанистичког инспектора из решења од 17.06.2002. године, дужан је да спроведе управни поступак по одредбама Закона о општем управном поступку и омогући подносиоцима жалбе (односно тужбе) да учествују у том поступку и штите своје интересе сходно одредби чл. 6., а у вези са чл. 133. истог Закона.

Са свега изнетог, Врховни суд Србије је примено одредбе чл. 28. ст. 1. тач. 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 08.02.2006. године, У.бр. 756/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Даниловић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК